

De tandarts en zijn aanzien.

Onder den onvertaalbaren titel: „Flatus and Status” maakt Edward Samson in *The British Dental Journal* van 18 Juni 1943 zich tot tolk van de klachten zijner collega's met betrekking tot hun maatschappelijke positie. In het Februari-nummer van de *Schweiz. Monatsschr. f. Zahnheilk.*, wijdt Frey hieraan een referaat, hetwelk wij in vertaling overnemen.

Talrijk is het aantal tandartsen in Engeland, naar het schijnt, dat onder een minderwaardigheidscomplex gebukt gaat te midden van de medische kringen, waarin zij volgens hun zeggen de laagste plaats innemen. Zij genieten niet het gezag en den eerbied, waarin vooral de artsen zich verheugen en zij voelen zich belemmerd door de beperkte mogelijkheden, die de tandheelkundige werkzaamheden bieden. Samson teekent verzet aan tegen deze mentaliteit, want wanneer, zoo zegt hij, een mensch geen respect inboezemt en niet het aanzien weet te wekken bij zijn medeburgers, dan moet hij daarvoor niet het beroep aansprakelijk stellen maar wel zichzelf.

Of een regeering al besluit om elken tandarts den titel van doctor te verleen en hem te beschouwen als de redder van de tanden van het volk, dan verandert dit niets aan zijn maatschappelijke positie en het kan zijn naasten niet beletten om hem in den kring zijner krachten de plaats te geven, die hem krachtens zijn professioneele en zedelijke hoedanigheden toekomt.

Elke tandarts kan individueel door zijn houding tegenover zijn patiënten, zijn gedrag ten opzichte van zijn collega's medewerken aan den goeden naam van zijn beroep; geen enkele officieele hervorming kan hem meer gezag verleen dan zijn diensten aan de gemeenschap waard zijn. Een onderscheiding of een verleende titel doen niets toe aan de persoonlijke verdienste. Deze voorin-

genomenheid, deze zucht naar eerbewijzen is misplaatst, zulks nog te meer waar de helft van de wereld vecht voor het instandhouden van veel belangrijker waarden.

Dit minderwaardigheidscomplex, waarvan onze Engelsche collega's blijk geven, openbaart zich in het bijzonder tegenover artsen en niet ten aanzien van andere personen zooals bekende advocaten, hoog aangeschreven docenten of architecten van naam.

De arts verschijnt bij den zieke als een redder, omgeven met den stralenkrans van roem, gelijk een tovenaer, die uw leven in zijn handen houdt en strijdt tegen den dood; in zijn loopbaan komt hij te staan voor vaak tragische, soms roman-achtige omstandigheden en de schrijvers maken hem veelal tot den held van hun werken. Hij is de vertrouweling van veel van zijn patiënten en getuige van veel droevige voorvallen en ellende. De chirurg vooral geniet een vermaardheid, die te danken is aan het welslagen zijner operaties, waarvan het succes den gewonnen sterveling vaak een wonder toeschijnt.

Terwijl de tandarts heel wat moeite heeft om bij zijn patiënten een beetje bewondering te wekken voor zijn vak, zien de menschen in hem steeds den meener, die hun tanden vult, of, zoo dat niet meer kan, trekt ten einde ze door andere te vervangen.

Maar dit alles, zoo gaat de schrijver voorts, is geen klasseverschil, maar een onderscheid van beroep, wellicht van roeping. Dat een arts zich bemoeit met de behandeling van het gebit is even ongewoon als dat een tandarts zich zou opmaken om algemeene chirurgie te beoefenen. Er is slechts één middel om de achtung en het aanzien van zijn gelijken te winnen: zorgvuldige arbeid, behoorlijk en eerlijk werk; geen commercieele opvattingen en geen gewaagde beloften, die den patiënt gouden bergen voortooveren. B.

VRAGENBUS

Wat kan men doen bij kleuters (2-4 jaar) tegen stomatitis ulcerosa, bij goedverzorgde mond, goede voedingstoestand,

en geen verdere lichamelijke afwijkingen (Géén vies smakende praeparaten s. v. p.)